

معلولیت و عوامل آن

معلولیت، به ناتوانی در انجام تمام یا قسمتی از فعالیت های عادی زندگی فردی یا اجتماعی به علت وجود نقصی مادرزادی یا اکتسابی، در قوای جسمانی یا روانی اطلاق می شود. انواع معلولیت ها معلولیت های جسمی شامل موارد زیر است: الف: معلولیت های حواسی: مانند نابینایی و ناشنوایی؛ ب: معلولیت های حرکتی: شامل انواع نقص عضوها، ضایعات نخاعی و ناهنجاری های مربوط به اسکلت و عضلات؛ ج: معلولیت احشای داخلی: شامل ناهنجاری های قلبی، عروقی، تنفسی، کلیوی و غیره؛ معلولیت ذهنی شامل موارد زیر است: الف: عقب ماندگی ذهنی ب: بیماری روانی علل معلولیت ها: ۱) معلولیت های اکتسابی: در اثر تصادفات، حوادث یا بلاهای طبیعی، جنگ، آتش سوزی، مسمومیت ها و یا بیماری های مزمن و عوارض ناشی از آنها، فرد ممکن است دچار این معلولیت گردد. ۲) معلولیت های مادرزادی: علل معلولیت مادرزادی را به طور کلی به دو دسته تقسیم می کنند: الف) عوامل دوران بارداری: نظیر عوامل ژنتیکی، سوء تغذیه مادر، سن بالای مادر، رعایت نکردن بهداشت دوران بارداری، اشعه، دارو، بیماری مادر و استعمال دخانیات. ب) عوامل هنگام زایمان: زایمان مشکل و طولانی، زایمان های غیربهداشتی، ضربات وارده به نوزاد هنگام تولد. راههای پیشگیری از معلولیت ها پرهیز از ازدواج های فامیلی، مراقبت های دوران بارداری، تغذیه صحیح مادر، اجتناب از بارداری شدن در سن بالای 35 سال و زیر 18 سال، مصرف نکردن دارو در هنگام بارداری، اجتناب از در معرض اشعه قرار گرفتن و انجام زایمان در شرایط کاملاً بهداشتی و تحت نظر فرد دوره دیده از جمله اقداماتی است که می تواند از بسیاری از معلولیت ها پیشگیری نماید. به چه افرادی عقب ماندگان ذهنی می گویند؟ عقب ماندگان ذهنی، افرادی هستند که از نظر فعالیت های ذهنی، نسبت به همسالان خود نارسایی دارند و عقب مانده اند. در نتیجه از نظر توانایی یادگیری، همسازی با محیط، بهره برداری از تجربیات، درک مفاهیم، قضاوت و استدلال صحیح، به درجات مختلف محرومند. عقب ماندگان ذهنی به چند گروه تقسیم می شوند؟ آموزش پذیر: بهره هوشی این افراد، بین 50-70 است. این گروه، به طور کلی چه به لحاظ حرکات و حواس و چه به لحاظ روانی، از کودکان عادی کندتر هستند. سازگاری اجتماعی این افراد، به شرایط محیطی آنها بستگی دارد. در برخورد با این افراد، باید متوجه محدودیت های ذهنی آنها بود. انتظارات والدین نیز باید با توجه به شرایط ذهنی آنها باشد. تربیت پذیر: بهره هوشی این گروه، بین 25-50 است. به لحاظ عاطفی وضع بسیار متغیری دارند. معمولاً وقتی چیزی را طلب می کنند مهربان و مطیع هستند، لیکن در مقابل مخالفت های دیگران حملات خشم و غضب و عصبانیت شدید از خود بروز می دهند. توانایی ذهنی این افراد در هر سنی که باشند در حد توانایی های ذهنی کودک 7-6 ساله باقی می ماند. والدین، در برخورد با آنها باید به توانایی ذهنی آنها توجه نمایند و در هر حال، توجه داشته باشند که اگرچه از لحاظ جسمی، روز به روز بزرگتر می شوند ولی در توانایی های ذهنی، همچنان محدودیت دارند. حمایت پذیر: بهره هوشی این گروه، در حد 25 و کمتر از آن است. به لحاظ ظاهر، وضع چهره اغلب این کودکان غیرعادی است و توانایی کنترل خود را ندارند. در اکثر موارد آب دهانشان از گوشه لب ها به طرف خارج سرازیر است. بسیاری از آنها در ایستادن و راه رفتن مشکل دارند. به لحاظ عاطفی نیز حالت بی تفاوت دارند. با آموزش های مناسب از طریق به کارگیری مکانیسم شرطی در بعضی از این افراد، آنها می توانند در برخی امور شخصی همکاری کنند؛ ولی در هر حال در اکثر موارد برای زنده ماندن، محتاج حمایت دیگران هستند.